

In gesprek met
Karin Hogenboom
van VolZicht:

BESTEL DEZE EDITIE 8

**‘Mijn ogen zijn
mijn leermeesters’**

Na jaren een bril gedragen te hebben, was Karin Hogenboom er eigenlijk wel klaar mee. Van haar ogen laten laseren deinsde ze terug en toen herontdekte ze in 2008 het boek ‘Zien zonder bril’. Ze volgde een cursus en verbeterde haar zicht. Enthousiast begon ze twee jaar later onder de naam ‘VolZicht’ met het overbrengen van haar opgedane kennis en ervaringen. Voeding is hierbij een belangrijke pijler. “Ik wilde iedereen laten weten dat er op z’n minst een alternatief is voor het dragen van een bril of lenzen.”

Karen: “In 2010 begon ik met mijn bedrijf, maar ongeveer twee jaar ervoor ben ik zelf met mijn zicht aan de slag gegaan. Ik weet nog goed dat we naar de camping gingen en ik een bril droeg. Ik had een gewone bril en een zonnebril. Tussen die twee wisselde ik steeds. Eenmaal op de camping aangekomen, had ik mijn zonnebril op en mijn gewone bril ergens weggelegd. Mijn man maakte de vouwwagen gereed en reed tijdens het wegzetten van de wagen over mijn gewone bril heen. Mijn gewone bril was terecht, maar het montuur was helemaal vervormd. Het glas was nog heel. Op de fiets ben ik naar de dichtstbijzijnde opticien gereden waar ze het glas in een ander montuur konden plaatsen. Dat duurde twee uur en in de tussentijd ging ik winkelen. Dat gaf me een ontheemd gevoel: winkels waren te donker met zonnebril op en zonder bril zag ik net niet goed genoeg om te zien hoe bijvoorbeeld kleding me stond. Of ik ging heel dicht bij de spiegel staan...’s Avonds kwamen mijn ouders naar de camping en vertelde ik mijn verhaal. Mijn moeder zei: ‘Als ik ooit een bril nodig heb, zou ik ervoor kiezen mijn ogen te laten laseren.’”

‘Ik wist dat ik er mijn werk van ging maken’

“Dat zette me aan het denken en ik verdiepte me in ooglaseren. Gevoelsmatig was ik al afscheid aan het nemen van mijn bril. Het leek me heerlijk zonder. Ik bezocht fora

waar mensen ervaringen met oog laseren deelden en ik ontdekte ook niet zulke enthousiaste verhalen. Uiteindelijk besloot ik mijn ogen niet te laseren. Tegelijkertijd was ik er wel klaar voor om van mijn bril af te komen. Hij ging me namelijk irriteren. Opeens herinnerde ik me een boek dat ik, toen ik een jaar of twintig was, van iemand had geleend. ‘Zien zonder bril’ heette het. Als twintiger deed ik er niks mee. Maar toen ik er jaren later aan dacht, heb ik een leraar gezocht die mij kon

leren zien zonder bril. Grappig was dat, voordat ik hem bezocht, ik wist dat ik er mijn werk van ging maken. Na de cursus ervoer ik een enorme verandering en verbetering van mijn zicht, maar het was nog niet genoeg. Ik bleef met veel spanning zitten en ik zag nog lang dubbel. Mijn proces was dus nog niet klaar. En eerlijk gezegd: ik ben nu vijftien jaar verder en concludeer dat het nooit klaar is. Zicht blijft zich ontwikkelen en dat vind ik er ook zo mooi aan.”

‘Als ik geaard ben, zie ik beter’

“Toen ik me in 2010 inschreef bij de Kamer van Koophandel was ik gestopt met mijn bril en zag ik al vele malen beter. Ik gaf er alleen geen getalletje meer aan. Ik weet nog goed dat ik een sterkte had van -2,75 en -3,25. Dat het maar getalletjes zijn, ontdekte ik gaandeweg. Zicht is namelijk niet iets wat vast staat.

**‘Twee uur
zonder bril
gaf me een
ontheemd
gevoel’**

